

trykke min allerhøieste Forbauselse over, at den kommer frem her, kastet ind som et Improromptu, som man er falden paa ved at gaae op ad Trappen; thi er der noget Spørgsmaal, der fra første Nieblif her skalde gjøres til Gjenstand for Overveielse, maatte det vel være det, om Loven skalde være en Overtrædelse af Grundloven. Jeg skal derhos tillade mig at bemærke, at dersom Grundlovens § 51 skal have den Betydning, som jeg nu hører at det ærede Medlem vil lægge i samme, da har uden noget Menneskes Forargelse, og uden at Noget nogenfinde, mig bitterligt, derom har hntet et Ord, Kommunerne hele Tilstand fra den Dag, Grundloven blev givet, været fuldkommen ulovlig (Hør! Hør!); thi hvad det ærede Medlem attraaer har ikke blot ikke været Tilfældet, men har endog aldrig været fordret. Der er af og til i Folkethinget fremkommet enkelte løst henkastede Yttringer om, at det var Noget, man maaskee tidligt eller sildt engang kunde komme til, men aldrig er den Fordring ellers bleven stillet, endfige at der skalde være gjort Forsøg paa at indbrage hele den kommunale Beskatning under Rigsdagens Omraade. Hvis det Spørgsmaal paa passende Tid og Sted skalde blive reist, vil jeg ganske vist — uden at paatage mig med samme Bæthed, som det ærede Medlem, at inblade mig paa saa alvorligt et Spørgsmaal i Form af et Improromptu — have meget alvorlige Indvendinger at fremføre og da navnlig den Indvending, at det vilde være en ny Absolutisme af en lidet ønskelig Art at koncentrere al mulig Virksomhed i saa Henseende under een og samme Form og at ville berøve det, som efter min Mening er Grundlovens Hjørnesteen og bør være en af dens bedste og velsignelsesrigeste Følger, nemlig den store Frihed i den kommunale Bestyrelse, sin egentlige Kjerne og Støttepunkt. Jeg har dernæst gjort opmærksom paa — jeg svarede kun meget let, thi det forekom mig, at man ikke kunde vente det anderledes paa en saadan improviseret crossquestion — at der er stor Forskiel paa en Bestemmelse om Størrelsen af de Summer, der skulle lignede, og paa den Lov, ved hvilken selve Skatten skal hjemles. Det er ganske rigtigt, at ingen Skat kan opkræves uden ifølge Lov, og anvendt paa Kommunerne vil

dette Bud være fuldkommen fyldestgjort, naar der er en Lov, der har fastsat de Gjenstande, hvorpaa Kommunen kan lægge Skat, og den Fremgangsmaade, hvorved det kan skee, thi saa har man den utvivlsomste Lovhjemmel. En saadan har været savnet, og en saadan har jeg efter ringe Evne søgt at frembringe i de Forhold, jeg her har behandlet, og naar denne Lov vedtages, er der i alt Fald her en fuldstændig Lovhjemmel for at bringe disse Skatter til Anvendelse.

Besvarelse: Det er mig ikke ganske klart, hvori den ærede Taler, som har bragt dette Spørgsmaal paa Bane, seer en Overtrædelse af Grundloven. Saavidt jeg har opfattet ham, antager han, at det, naar en Kommuneskat skal indføres eller forandres, ikke er tilstrækkeligt, at Skattebaseren eller Normen for Paalæggelsen af Skatten bestemmes ved Lov, men at der tillige ved Lov skal fastsættes, hvormeget der hvert Aar skal kunne opkræves i Skat. Det er saavidt mig bekendt en ny Fordring, der her fremkommer med Hensyn til Kommunerne. Jeg troer ikke, at det har været det Almindelige, hverken her hos os eller i noget andet Land, at man som Regel opstiller, at saasnart som Udgifterne for Kommunerne stige, og de altsaa skalde være nødt til at opkræve et større Beløb i Skat end for dem normeret, de da egentlig gif udenfor deres Kompetence, udenfor den Kompetence, som de have ifølge Grundlovens § 51. Her vilde vi altsaa komme til et ganske nyt System, og det er det, som jeg har opfattet at være den ærede Talers Hovedanskuelse. Paa den anden Side forekommer det mig, at han yttrede, at han vilde være tilfredsstillet, dersom der blev bestemt en vis Grændse for, hvormeget Kommunen er berettiget til at udskrive i Skat. Derved forekommer det mig, at han egentlig kommer i Modsigelse med sig selv. (Underrigsministeren: Ja!). Men han blev heller ikke, saavidt jeg opfattede ham, staaende derved. Han vilde være tilfredsstillet, dersom der i Vedtægter blev bestemt af Kommunerne og Ministeren, hvor stort et Beløb de saaledes skalde være berettigede til at indkræve. Derved vilde altsaa Maximum af Skatten blive fastsat, ikke